

ОВЧАРЯТ МИШО И НЕГОВИТЕ БРАТЯ

Превод от английски: Емилия Стаматова, 1996

chitanka.info

Живял преди много-много години един овчар. Той имал трима сина. Те пораснали и кралят ги взел да служат във войската, защото били силни и левенти. Напразно бащата се молил, да му оставят поне единия син, та да не е сам. Но нямало как, трябвало да се разделят. Поне синовете имали късмет, че ги изпратили заедно да служат.

След като изминала първата година, най-големият брат рекъл:

— Слушайте, братя мои, ще трябва да идем да видим как преживява нашият баща, дали е още жив. Ще ида при краля и ще го помоля да разреши на един от нас да се върне вкъщи.

Отишъл най-големият брат при краля и го помолил да го пусне, за да иде да се види с баща си. Кралят казал, че ще го пусне, ако най-големият брат успее да го пребори. Но братът, вместо да грабне краля и да го тръшне в земята, се уплашил и не го докоснал.

Тогава кралят рекъл:

— Явно, още не си добър войник, щом се страхуваш от мен. Няма да те пусна вкъщи.

Върнал се натъжен най-големият брат и разказал на братята си какво му се случило. На следващия ден при краля отишъл средният брат. Кралят му поставил същото условие. Средният брат аха-аха да го хване и тръшне в земята, но се изплашил, че кралят ще го накаже и се отказал да се бие с него.

— Виждам, че и ти не си се изучил на храброст и войнски умения. Няма да те пусна да си идеш.

На третия ден най-малкият брат Мишо решил да опита късмета си при краля. Братята му се присмели. Но Мишо не ги послушал и отишъл при краля. Най-напред му казал, че вече година му сложи вярно и че изучил всичко. Прибавил, че сега го моли да го пусне няколко дни в отпуск, за да види баща си.

Кралят го изслушал, огледал го и рекъл:

— Добре, синко, ще те пусна! Но най-напред трябва да ме хвърлиш на земята, така че да не мога да стана!

— Щом ме молиш за това, с радост ще изпълня желанието ти — заявил Мишо и веднага се хвърлил към краля.

Кралят не успял да мигне, Мишо го грабнал, завъртял го над главата си като агне и го хвърлил на земята, чак подът се разтресъл. Доста време минало, докато кралят дошъл на себе си. Поел си дъх, засмял се и рекъл:

— Вече си станал истински мъж, можеш да си вървиш. От теб излезе добър войник, а не страхливец като братята ти! — кралят му дал кон.

И Мишо потеглил. Още не бил излязъл от стените на замъка, когато го догонил конник и рекъл:

— Кралят иска час по-скоро да се върнеш при него, защото трябва да изпълниш още едно негово желание.

— О, сигурно слабо съм го тръснал на земята, та иска по-добре да го направя — засмял се Мишо и се върнал в замъка.

Като влязъл в покоите на краля, забелязал, че кралят е някак си натъжен. Мишо се опитал да го развесели и му предложили да се поборят още малко. Но кралят поклатил глава:

— Няма да се борим повече. Видях, че си много смел, и много ще се радвам, ако останеш още малко на служба при мен! Но добре си помисли, това няма да е обикновена служба.

— Бих останал, само ако знаех, че баща ни е жив.

— Ех, баща ти. Ще пусна двамата ти братя да го видят, а ти ще останеш няколко дни при мен — почнал да го уговаря кралят.

Мишо се зарадвал, че кралят ще освободи братята му да се грижат за баща им, така че веднага се съгласил да остане да служи още известно време на краля. Думите му зарадвали краля, той го прегърнал, сякаш му бил пръв приятел. Но после пак се натъжил и зараказвал на Мишо, че дяволите държат в плен душата му, че преди дванайсет години са я записали за пъкъла в една от големите зали на замъка. И оттогава всеки, който е оставал да спи в нея, е намирал смъртта си.

— Ако се съ согласиш да пренощуваш поне една нощ, добре ще ти се отплатя и ще ти дам толкова злато, колкото можеш да носиш! — предложил кралят.

Мишо се замислил какво да прави, дали да обещае и да загине в замъка или да не се съгласява да служи на краля. „Сигурно няма да е по-зле от нощем на кошарата, когато вали пороен дъжд и падат гръмотевици — рекъл си той. — А и кой ще се грижи за татко, ако отхвърля желанието на краля?“

Мишо се съгласил да остане, а кралят пуснал братята му. Кралската стража отвела Мишо в стаята на смъртта. Мишо крачел смело, докато стражата треперела от страх. В стаята имало приготвено

легло. Преди да си легне, Мишо се съблякъл и наредил дрехите си под главата, сякаш се страхувал, че някой може да му ги открадне. Наближило единайсет и половина и в стаята започнали да се събират дяволи. Те веднага забелязали, че на леглото има някой. Съзрели Мишо и се нахвърлили върху него като вълци на агне, искали да му съдерат дрехите и после да го разкъсат на дребни парчета. Но нямало как да го хванат, защото дрехите му били под леглото. Като не знаели откъде да започнат, дяволите се скарали и почнали да се бият.

Карали се, карали се, и като ударил дванайстият час, си отишли. Мишо си отдъхнал и заспал тежко-тежко, сякаш цял ден е тичал подир овцете. На сутринта се облякъл и зачакал хората на краля. А кралят не мигнал от любопитство дали Мишо е останал жив. Той силно се изненадал, когато му съобщили, че Мишо седи в стаята жив и здрав и чака отплатата, която кралят му обещал. Но кралят го помолил да остане и втората нощ, като му обещал да му даде половината кралство. Мишо се съгласил, но поискал да му донесат цигулка. Взел най-малкият брат цигулката, пожелал на всички лека нощ и отишъл в стаята, в която досега мнозина намерили смъртта си.

Отново се съблякъл и около единайсет и половина преди дяволите пак да дойдат, седнал на таблата на леглото и засвирил с цигулката. Дяволите не се забавили, втурнали се в стаята и замрели през звуците на цигулката. После един от тях попитал Мишо, дали може да ги научи да свирят и те като него.

— О, да, ще ви науча — съгласил се Мишо. — Само че днес вече е късно. По-добре елате утре.

Дяволите се зарадвали. Излезли един по един, защото наближавало дванайсет. На сутринта самият крал забързал към стаята и много се зарадвал като видял, че Мишо е жив, и че дяволите не са го докоснали. Мишо седял спокойно на леглото.

Кралят хванал ръката му и му се примолвил да остане още една нощ, тогава душата му щяла да бъде освободена от властта на дяволите. Този път му обещал дъщеря си за жена. Мишо се съгласил да изпълни трети път кралската воля, но помолил да му донесат издялана от всички страни греда.

Кралят незабавно изпълнил молбата му. Наближила вечерта. Мишо седнал и зачакал среднощните си гости. В единайсет и трийсет дяволите нахълтали и веднага поискали да свирят. Мишо им казал, че

ще им даде да свирят, но трябва да го слушат и да изпълняват заповедите му. Той изпитателно огледал пръстите на дяволите и рекъл:

— Ще са научите да свирите, но по-напред трябва малко да ви поизправя пръстите — много са криви. Я, ги сложете на тая маса!

Дяволите послушно сложили ръце на масата. Мишо грабнал гредата и с все сила я стоварил върху ръцете им. Те извикали така, че чак стените се разтресли, поискали да си измъкнат пръстите, но не могли. Мишо седнала отгоре и хубавичко я притискал към ръцете им. Така нито един не можел да се измъкне в дванайсет. Дяволите започнали да го молят да ги пусне, обещавали му, че изпълнят всяко негово желание. Накрая Мишо казал, че ще ги пусне, но ако обещаят, че няма повече да се мяркат в замъка.

Дяволите най-напред не искали да се съгласят, защото точно от тази стая трябвало да отнесат душата на краля в пъкъла. Но приближавал дванайстият час и главатарят на дяволите нямало що да стори, освен да се обещае това, което искал Мишо. Едва сега Мишо вдигнал тежката греда и пуснал дяволите да си идат. С грозни викове дяволите хукнали навън, само главатарят им се спрял на вратата, заплашил с юмрук Мишо и изчезнал. Момъкът не обърнал внимание на заплахите му, защото часовникът ударил дванайсет — часа, в който трябвало дяволите да бъдат в пъкъла.

На сутринта кралят заварил Мишо спокойно да седи на леглото и да чака утрото. Кралят не знаел що да стори от радост. Той благодарил на Мишо, дал му половината кралство и дъщеря си жена. Принцесата на часа се съгласила да се ожени за него, защото той бил и хубавец, и умен. Мишо искал веднага да вдигнат сватба, но размислил, че ще е добре да се види с баща си и с братята си преди празненството.

— А трябва и на сватбата да ги покания! — напомнил Мишо на принцесата.

— Наистина! — съгласила се принцесата. — Най-добре ще е ако идем сега при тях.

Мишо се зарадвал, че принцесата иска да тръгне с него, за да покани баща му и братята му на сватбата. Вече бил сигурен, че тя го обича. Седнали те в каляската и потеглили към селото на Мишо. Кошарата, в която живеел баща му и братята, му била на един малък връх високо над селото. Като приближили, Мишо съблякъл кралските

одежди, облякъл си селските дрехи, с които тръгнал преди година от къщи.

После рекъл на принцесата:

— Иди в кошарата и поискай да те пуснат да пренощуваш! Ще видиш как ще те посрещнат, а аз ще дойда след малко.

Бащата и братята на Мишо били в къщи. Когато принцесата влязла вътре, те много се изплашили. Тогава не било прието принцесата да ходи по овчарските колиби. Принцесата ги поздравила и попитала дали могат да я подслонят за една нощ. След смайването бащата успял да проговори и рекъл, че ще е по-добре да иде в селото и да си потърси стая в господарското имение, отколкото да спи в кошарата при тях.

— Къде ще се лутам им имения — засмяла се принцесата. — В кошара досега не ми се е случвало да спя. Ще остана при вас — и тя си свалила наметалото.

След малко към кошарата закрачил Мишо. Баща му и братята му го съзрели отдалеч. Посрещнали го и го предупредили, че трябва да се държи както подобава, защото при тях е дошла принцесата. Мишо обещал да не прави нищо, с което може да ги посрами пред височайшата особа.

Принцесата запитала дали не може да я нагостят с нещо за вечеря. Бащата и братята на Мишо се изплашили, защото нямали нищо подобаващо за кралска особа.

Но Мишо се намесил и рекъл:

— Принцесо, ще хапнеш ли с нас юфка със сирене?

— Защо да не хапна? — подсмихнала се тя.

Сварили те юфка със сирене. Мишо взел една чиния и сипал за принцесата.

— Сега ще ѝ я занеса, сигурно умира от глад.

Взел той чинията и хукнал към принцесата. Но в бързината се спънал и паднал на земята. Юфката се разсипала и от чинията останали само парчета.

— Ясно, че си станал още по-глупав — ядосал се най-големият брат, като видял какво се случило.

След вечеря всички си легнали. Принцесата легнала в стаята, а бащата с Мишо и братята му се качили на тавана. Когато на сутринта се събудили, видели, че Мишо не е сред тях. Средният брат, който бил

много любопитен, надникнал през ключалката в стаята на принцесата и що да види: брат му Мишо, облечен в красиви кралски дрехи, а принцесата се върти около него и го гласи, сякаш му е жена. Те едва не припаднали от изненада, когато един след друг погледнали през ключалката.

След малко принцесата и Мишо излезли от стаята. Принцесата се усмихнала мило и рекла:

— Благодаря ви за подслона и вечерята. Искам да ви се отплатя, затова ви каня на сватбено тържество в замъка! — тя обяснила, че ще се ожени за Мишо и че отсега той ще живее при нея в замъка.

Бащата и братята на Мишо не знаели какво да рекат от почуда. Никак не им се вярвало, че това е истина. Повярвали едва, когато седнали край богатата трапеза. А сватбата на Мишо била невиждана досега.

Мишо не пуснал баща си и братята си да си идат. Не искал да живее без тях в замъка. И така те заживели заедно, както когато пасели овцете в гората. Кралят и принцесата ги обичали и всички живели заедно и щастливо дълги години.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.